

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 15CoP/185/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1225201553
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Blanka Podmajerská
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:1225201553.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Blanky Podmajerskej a členiek senátu Mgr. Patrície Železníkovej a Mgr. Aleny Čakváriovej, v právnej veci návratu maloletého dieťaťa do cudziny pri neoprávnenom premiestnení alebo zadržaní, za účasti navrhovateľa (otca): A. B. C. D. E., nar. XX.XX.XXXX, aktuálne bytom D. F. XX, G., Maďarská republika, štátny občan Slovenskej republiky, zastúpený: JUDr. Daniela Ježová, LL.M., PhD., advokátka so sídlom Javorinská 13, Bratislava, tej, ktorá podľa navrhovateľa porušuje právo (matka): D. H. I., nar. XX.XX.XXXX, trvale A. I. XX, A., t.č. bytom J. XX, A., štátna občianka Slovenskej republiky, zastúpená: Mgr. Andrea Bobeková, advokátka so sídlom Pračanská 52A, Bratislava a maloletého dieťaťa: K. L. E., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom u matky, štátna občianka Slovenskej republiky, zastúpeného kolíznym opatrovníkom: Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava, so sídlom Vazovova 7/A, Bratislava, o návrhu navrhovateľa na nariadenie návratu maloletého dieťaťa do cudziny pri neoprávnenom premiestnení alebo zadržaní, na odvolanie otca proti uzneseniu Mestského súdu Bratislava II zo dňa 30.06.2025, č. k. (41P) 28Pn/1/2025-238, jednomyseľne takto

rozhodol:

Uznesenie súdu prvej inštancie sa potvrdzuje.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Výrokom I. napadnutého uznesenia súd prvej inštancie zamietol návrh navrhovateľa na nariadenie návratu maloletého dieťaťa do cudziny pri neoprávnenom premiestnení alebo zadržaní a výrokom II. rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

2. Rozhodnutie právne odôvodnil čl. 1 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 1, 3, 4, 5, 12, 13, 19 Dohovoru o občianskoprávných aspektoch medzinárodných únosov detí prijatého v Haagu dňa 25. 10. 1980, publikovaného v oznámení Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky pod č. 119/2001 Z. z. (ďalej "Dohovor"), čl. 18, 40 Preambuly, kapitoly I čl. 2 bodov 9, 11, kapitoly III čl. 22, 27 ods. 1, 3, 4, kapitoly VIII čl. 96 nariadenia Rady (EÚ) 2019/1111 o právomoci a uznávaní a výkone rozhodnutí v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností a o medzinárodných únosoch detí (ďalej „Nariadenie Rady“), § 2 zákona č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom, § 2 ods 1, § 123 ods. 1, 2 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej „C.m.p.“), keď po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že návrhu navrhovateľa (otca) na nariadenie návratu maloletej do krajiny obvyklého pobytu dieťaťa, nie je možné vyhovieť. V rozhodnutí poukázal na pojem „obvyklý pobyt“, ktorý predstavuje centrálny prvok na posúdenie dôvodnosti žiadosti o návrat. V rámci posudzovania žiadosti o návrat, určení miesta obvyklého pobytu dieťaťa predchádza identifikáciou opatrovníckych práv, ktoré boli prípadne porušené (cit. rozsudok C-111/17, body 38 a 53). Inými slovami, kvalifikácia premiestnenia alebo zadržania dieťaťa ako neoprávneného si vyžaduje splnenie dvoch podmienok, a to jednak premiestnenie dieťaťa v rozpore s opatrovníckym právom priznaným podľa práva členského štátu, v ktorom malo dieťa obvyklý pobyt, čo si vyžaduje identifikovať obvyklý pobyt

dieťaťa pred jeho premiestnením, a jednak opatrovnícke právo, ktoré sa skutočne vykonávalo, alebo by sa bolo takto vykonávalo, ak by nedošlo k neoprávnenému premiestneniu alebo zadržaniu. Zdôraznil, že pojem „obvyklý pobyt“ sa v zásade vyznačuje dvomi prvkami, a to jednak vôľou dotknutej osoby zriadiť zvyčajné centrum svojich záujmov na určenom mieste a jednak prítomnosťou, ktorá predstavuje dostatočný stupeň stability na území dotknutého členského štátu (rozsudok Súdneho dvora Európskej únie z 25. 11. 2021, IB, C-289/20, bod 57). V prípade maloletého dieťaťa sa obvyklý pobyt určuje odvodene. Súdny dvor Európskej únie pritom považuje sociálne a rodinné prostredie rodičov dieťaťa za základné kritérium určenia miesta obvyklého pobytu tohto dieťaťa (cit. rozsudok C-289/20, bod 53). V prípade, že je dieťa v takom nízkom veku, jeho prostredie je v podstate rodina, ktorá je determinovaná referenčnou osobou alebo osobami, s ktorými žije, ktoré ho naozaj opatrujú a starajú sa o neho. S nimi toto dieťa zdieľa nevyhnutne sociálne a rodinné prostredie. V dôsledku toho treba zohľadniť najmä jednak dĺžku, pravidelnosť, podmienky a dôvody pobytu tohto rodiča na území členského štátu a jednak geografické a rodinné korene tohto rodiča, ako aj rodinné a sociálne väzby, ktoré tento rodič a dieťa udržiavajú (porov. rozsudok Súdneho dvora Európskej únie z 22. decembra 2010, Mercredi, C-497/10 PPU, body 54 až 56). V prípade zmyslu a rozsahu pojmu „obvyklý pobyt“ tieto majú zodpovedať najlepšiemu záujmu dieťaťa (rozsudok Súdneho dvora Európskej únie z 2. apríla 2009, A., C-523/07, body 34 a 35). Pod miestom obvyklého pobytu dieťaťa na účely konania o jeho navrátení teda treba rozumieť, kde dieťa bývalo na základe zhodnej vôle rodičov (vykonávajúcich spoločne opatrovnícke právo) bezprostredne pred protiprávnym premiestnením alebo zadržaním. Súd prvej inštancie ďalej v súvislosti s obsahovým vymedzením pojmu obvyklý pobyt poukázal na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-523/07, podľa ktorého treba vykladať pojem „obvyklý pobyt“ ako miesto, ktoré odzrkadľuje istú mieru začlenenia dieťaťa do sociálneho a rodinného prostredia, kedy na tento účel treba vziať do úvahy najmä trvanie, pravidelnosť, podmienky a dôvody pobytu na území členského štátu a presťahovanie rodiny do tohto štátu, štátnu príslušnosť dieťaťa, miesto a podmienky školskej dochádzky, jazykové znalosti, ako aj rodinné a sociálne väzby, ktoré dieťa udržiava v danom štáte. Je na vnútroštátnom súde, aby určil kde má dieťa obvyklý pobyt, majúc na pamäti všetky osobitné skutkové okolnosti každého jednotlivého prípadu“ (rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C 497/10 PPU).

3. V posudzovanej veci v súvislosti s ustálením krajiny obvyklého pobytu maloletého dieťaťa ako prvotným kritériom pre možnosť postupu podľa Haagskeho dohovoru, vychádzal súd prvej inštancie zo skutočností zistených v priebehu dokazovania, na základe ktorých prijal záver, že nebolo preukázané, že krajinou obvyklého pobytu maloletého dieťaťa bezprostredne pred tvrdeným premiestnením, resp. zadržaním matkou 01.01.2025 mala byť Maďarská republika. Z vykonaných dôkazov nebolo podľa názoru súdu prvej inštancie možné uzavrieť, že maloletá nadobudla a jednoznačne mala, bezprostredne pred jej premiestnením na územie Slovenskej republiky 01.01.2025 obvyklý pobyt na území Maďarskej republiky. Zdôraznil, že obvyklý pobyt dieťaťa je podľa judikatúry tam, kde je dieťa sociálne začlenené, kde sa nielen fyzicky určitý čas zdržiava, ale má vytvorené sociálne a rodinné väzby. Otec svoj návrh odôvodňoval kúpou spoločnej nehnuteľnosti v G. s úmyslom založiť si rodinu, domov v Maďarsku, starostlivosťou matky o maloletú v rodinnom dome v G., prechádzkami v prírode v G., pričom jediným prostredím, ktoré maloletá mala poznať, je prostredie Maďarska, G. a okolia. Matka argumentovala tým, že v G. nemá vybudované žiadne sociálne, pracovné, či rodinné zázemie, obaja rodičia sú zamestnaní na Slovensku, materskú a rodinné prídavky poberá zo Slovenska, obaja rodičia neovládajú maďarský jazyk, maloletá je zdravotne poistená a má lekára na Slovensku. Na základe argumentácie účastníkov konania, ostatného vykonaného dokazovania a jeho vyhodnotenia súd prvej inštancie ustálil, že krajinou obvyklého pobytu maloletej v čase bezprostredne predchádzajúcemu jej premiestneniu maloletej nie je Maďarská republika a z tohto dôvodu nie je možné na daný prípad v zmysle čl. 4 Dohovoru aplikovať ustanovenia Dohovoru. Konštatoval, že pri skúmaní a posudzovaní obvyklého pobytu maloletej postupoval v zmysle v rozhodnutí uvedenej judikatúry Súdneho dvora Európskej únie, z ktorej vyplýva, že obvyklý pobyt dieťaťa musí byť určený na základe súhrnu osobitných skutkových okolností každého jednotlivého prípadu. Okrem fyzickej prítomnosti dieťaťa v členskom štáte musia byť zohľadnené ďalšie faktory, z ktorých je možné vyvodit', že táto prítomnosť nemá dočasný alebo príležitostný charakter, že pobyt dieťaťa odzrkadľuje istú mieru začlenenia do sociálneho a rodinného prostredia. Do úvahy je nutné vziať najmä trvanie, pravidelnosť, podmienky a dôvody pobytu na území členského štátu, štátnu príslušnosť, miesto a podmienky školskej dochádzky, jazykové znalosti, rodinné a sociálne väzby dieťaťa v danom štáte.

4. Súd prvej inštancie v kontexte uvedených odporúčajúcich kritérií a celého prípadu, ale najmä v kontexte veľmi nízkeho veku maloletej, skúmal a posudzoval obdobie od narodenia maloletej XX.XX.XXXX až do 01.01.2025, kedy matka s maloletou odišla z Maďarskej republiky (rozhodné obdobie). Uvedené skúmal i v kontexte rezidenčnej osoby (matky), ktorá sa o maloletú celodenne osobne starala, a to vzhľadom na veľmi nízky vek dieťaťa od 0 do 12 mesiacov. Konštatoval, že maloletá pochádza z partnerského vzťahu rodičov, ktorí neuzatvorili manželstvo. Z dokazovania mal za preukázané, že maloletá sa narodila XX.XX.XXXX v A., od narodenia až do konca roka 2024 bývala s oboma rodičmi v G., v Maďarsku. Obaja rodičia sú slovenskí štátni občania, zamestnaní na Slovensku, neovládajúci maďarský jazyk. Rodičia s maloletou bývali v jednej domácnosti, v rodinnom dome v G. až do 01.01.2025, kedy matka s maloletou opustila bez súhlasu otca spoločnú domácnosť. Rodinný dom bol nadobudnutý do podielového spoluvlastníctva oboch rodičov v decembri 2021. Finančné prostriedky na kúpu nehnuteľnosti v sume 200 000 eur požičali rodičom maloletej starí rodičia zo strany otca. Podľa vyjadrenia matky jej rodičia otca požičali 77 000 eur a otcovi 100 000 eur. Z čestného prehlásenia rodičov otca maloletej vyplynulo, že matka im vrátila 40 000 eur a otec nevrátil žiadnu sumu. Otec matke ponúkol, aby sa vrátila do domu, čo matka odmietla a začala vykonávať úkony smerujúce k predaju domu. Počas vzťahu účastníkov, od narodenia maloletej, matka pravidelne trávila čas s maloletou na Slovensku (resp. v niektorých prípadoch aj s otcom), kde má maloletá lekára, navštevovali záujmovú činnosť (detské plávanie), rodinu zo strany matky a pod. Maloletá je zdravotne poistená na Slovensku, matka poberala všetky štátne dávky ako materské, v súčasnosti rodičovský príspevok zo slovenského úradu práce, rodičom je na Slovensku vyplácaný aj prídavok na dieťa. Matka tvrdila, že otec musel vedieť o tom, že nejde o návštevu jej rodičov, nakoľko medzi nimi malo dochádzať k hádkam a konfliktom, až vyhľadala odbornú pomoc, psychológa. Otec toto poprel a tvrdil, že si myslel, že ide len o návštevu matky a o pláne matky nevrátiť sa do Maďarska sa dozvedel až niekoľko dní po jej odchode. Styk otca s maloletou sa realizoval od 09.01.2025, podľa vyjadrenia otca si vytvorili rutinu, ktorú praktizovali do 04.06.2025, a podľa ktorej otec vyzdvihoval maloletú v A. o 09:00 hod., dva dni v týždni, vzal si ju domov do G. a privádzal ju najneskôr o 19:00 hod. Niekedy mu maloletú priniesla alebo si ju odniesla aj matka. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že otec sa 19.05.2025 dopytoval matky ako napreduje s predajom domu v Maďarsku, pričom návrh na nariadenie návratu bol podaný na súd iba deň predtým, 18.05.2025.

5. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na to, že maloleté dieťa nemôže nadobudnúť obvyklý pobyt oddelene od tých, ktorí sa o neho starajú. Pri určovaní obvyklého pobytu maloletého dieťaťa je preto určujúcim faktorom obvyklý pobyt jeho rodičov. Všeobecne síce platí, že obvyklý pobyt rodičov je rovnaký ako ich dieťaťa a žiadny z rodičov bez výslovného súhlasu druhého rodiča alebo rozhodnutia súdu by tento pobyt nemal zmeniť, avšak pri určovaní, kde má dieťa obvyklý pobyt, a či môže dôjsť k jeho zmene, treba mať na pamäti všetky osobitné skutkové okolnosti prípadu. Mal za preukázané, že maloletá v čase príchodu na územie Slovenskej republiky 01.01.2025 mala jeden rok a v čase podania návrhu otca v máji 2025 mala rok a päť mesiacov, vzhľadom na nízky vek sa nachádzala v období útleho detstva, počas ktorého si dieťa ešte nevytvára stabilné alebo vedomé väzby na širšie geografické alebo kultúrne prostredie, ale výlučne na osobu primárneho opatrovateľa, čo bola v tomto prípade matka. Maloletá vzhľadom na v tom čase aktuálny vek jedného roka nebola fixovaná na žiadne prostredie, ale na osoby, ktoré jej dávajú pocit istoty, bezpečia, ktorými sú pre ňu obidvaja rodičia. S odkazom na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. rozhodnutie sp. zn. III. ÚS 378/2023), ako aj medzinárodnú prax (napr. rozhodnutie Monasky v. Taglieri, U.S. Supreme Court, 2020) uviedol, že základným východiskom pri určovaní obvyklého pobytu u veľmi malých detí je skúmanie zámeru a sociálneho začlenenia osoby, ktorá sa o dieťa výlučne a výhradne stará, t. j. spravidla matky. Matka bola s dieťaťom na materskej dovolenke, následne na rodičovskej dovolenke, celodenne zabezpečuje jeho potreby, zdravotnú starostlivosť a bola jeho jedinou celodennou opatrovatelkou. Na strane maloletej súd prvej inštancie zistil, že je vo veku jedného roka a päť mesiacov, je matkou doposiaľ dojčená, čo potvrdil aj otec vo vyjadrení z 15.06.2025, keď uviedol, že matka mu na jeho návrh pribaľuje odsaté mlieko, pričom má byť už aj na pevnej strave. Dojčenie dieťaťa matkou má za následok vzájomnú blízkosť matky a dieťaťa, je pre neho uvoľnením, vytvára pocit spokojnosti a bezpečia. V danom prípade je preto matka pre maloletú najbližšou osobou poskytujúcou jej pocit istoty, bezpečia, čo nijako neznižuje dôležitosť otca v živote maloletej.

6. Ďalšou okolnosťou, ktorú súd prvej inštancie posudzoval, bol dôvod nadobudnutia nehnuteľnosti v G., teda zámer rodičov o kúpu nehnuteľnosti v Maďarsku. Obaja rodičia odôvodňovali kúpu rodinného domu v G. predovšetkým finančnou dostupnosťou bývania a dostupnosťou k A., kde otec pracuje a kde pracovala aj matka pred nástupom na materskú dovolenku. Sám otec v konaní uviedol, že zvažovali aj

Rakúsko a rozhodli sa pre G., „aby sa moc nevzdialili od jeho práce“. V Rakúsku z hľadiska dostupnosti za prácou otca nebolo nič, čo by si z finančného hľadiska mohli dovoliť, nad Rakúskom uvažovali preto, lebo otec vie po nemecky a nad Maďarskom kvôli prostrediu, ktoré poznal. Je všeobecne známy fakt, že v ostatných rokoch sa výrazne zvýšil záujem občanov Slovenskej republiky o bývanie v pohraničnej obci G., Maďarsko, keďže sa nachádza v bezprostrednej blízkosti A. (vzdialenosť približne 17 km a cesta autom trvá asi 18-25 minút). Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že hlavným motívom rodičov pre kúpu nehnuteľnosti v G. bola finančná výhodnosť kúpy, resp. cenová dostupnosť rodinného domu v tejto lokalite v porovnaní s cenami nehnuteľností v A. a jej okolí. Domy v G. sú približne o polovicu lacnejšie ako porovnateľné domy s rovnakou plochou pri A.. Kým priemerná cena novostavby rodinného domu v A. alebo jej blízkom okolí sa pohybuje okolo 3 446 eur/m² úžitkovej plochy (M. – A. a okolie), v G. je možné kúpiť nový 4-izbový rodinný dom s úžitkovou plochou 94 – 120 m² za cenu približne 245 000 – 250 000 eur, čo predstavuje zhruba 2 000 eur/m² alebo menej (Karin & Partners – dom v G. za 250 000 eur, TopReality – dom v G. za 245 000 eur). Z hľadiska dostupnosti a dopravnej infraštruktúry je G. napojená na A. cestnou aj železničnou dopravou, čo umožňuje každodenné dochádzanie za prácou. Taktiež je všeobecne známe, že v obci G. už tvorí slovenská komunita väčšinu obyvateľstva, neznamená to však, že táto v Maďarsku skutočne žije, tak ako je tomu aj v prípade rodičov maloletej, ktorí sú pracovne, sociálne, z hľadiska využívania zdravotnej starostlivosti, jazykovo, a teda aj kultúrne závislí na Slovenskej republike. Uvedený záver je aplikovateľný aj na integráciu maloletej v Slovenskej republike, ktorá je v Slovenskej republike zdravotne poistená, má tu pediatra a odborných lekárov, ešte za spoločného života rodičov si vytvárala na Slovensku veku primerané rovesnícke väzby návštevou záujmovej činnosti – detské plávanie (približne od septembra 2024). O tom, že rodičia ani maloletá nie sú sociálne integrovaní v Maďarskej republike svedčí aj fakt, že ani jeden z rodičov neovláda maďarský jazyk, a teda prirodzene nie je k nemu vedená ani maloletá. Uvedené spochybňuje tvrdenie otca o úmysle začleniť maloletú do maďarského sociálneho prostredia, vrátane školského systému. Tieto skutočnosti v kombinácii s priaznivými cenami a blízkosťou k hlavnému mestu Slovenskej republiky, kde obaja rodičia maloletej pracujú, vysvetľujú, prečo sa rodičia rozhodli pre kúpu rodinného domu práve v tejto obci. Maloletá vzhľadom na jej útlý vek nemala v G. žiadne školské, sociálne ani jazykové väzby, ešte nerozprávala, a preto neexistuje žiadna reálna väzba na maďarský jazyk, kultúrne prostredie alebo školu. Ani jeden z rodičov maďarsky nehovorí. Otec svoje tvrdenie, že maloletú chceli zapísať do maďarskej škôlky dôkazne nepodporil, pričom jeho vyjadrenie bolo v rozpore s tvrdením matky, podľa ktorej rodičia plánovali dať dieťa do slovenskej alebo anglickej škôlky a oslovili v tomto smere ich známeho. Keďže rodičia predtým študovali v Anglicku a neovládajú maďarský jazyk, tvrdenie otca súd posúdil ako účelové a za pravdepodobnejšie považoval tvrdenie matky, že maloletú plánovali umiestniť do slovenskej alebo anglickej škôlky (v N. O. G.). Maloletá nebola zaregistrovaná v žiadnom predškolskom zariadení v Maďarsku, nemala tam ani pediatra. V G. bývala presne jeden rok svojho života, čo je obdobie, v ktorom sa podľa psychologických poznatkov formuje primárna vzťahová väzba, nie geografická identita a vzťahová väzba sa viaže na osobu starajúcu sa o dieťa, ktorou je predovšetkým matka. Ako konštatoval aj Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/78/2021, samotné miesto pobytu nepostačuje na vznik obvyklého pobytu, musia byť preukázané aj prvky stability a integrácie do miestnej komunity.

7. Pri posudzovaní obvyklého pobytu maloletej vzhľadom na veľmi nízky vek maloletej od jej narodenia až do odchodu matky s maloletou z G. dňa 01.01.2025, súd prvej inštancie posudzoval a zohľadnil i obvyklý pobyt rezidenčného rodiča, ktorým je v tomto prípade vzhľadom na útlý vek dieťaťa, matka, keďže maloletá bola a je stále na matku existenčne odkázaná. Rodičia maloletej nie sú manželia. Miera začlenenia matky na území Maďarskej republiky do sociálneho a spoločenského života bola nulová (matka bola iba doma, s kamarátmi sa stretávala na Slovensku, do obchodu chodila do G., zamestnávateľ matky je na Slovensku, poberala štátne dávky zo Slovenska). Pokiaľ ide o home office matky, túto skutočnosť považoval súd prvej inštancie za irelevantnú, nakoľko matka je pracovne naviazaná na Slovenskú republiku a toto by znamenalo, že matka je „iba zatvorená v dome“ a s nikým sa nestretávala, čo nie je pravda. Miera začlenenia matky do rodinného života na území Maďarskej republiky nebola žiadna, pretože matka nemala žiadnu rodinu, príbuzných v Maďarsku, ale iba na Slovensku a jediným dôvodom pobytu matky na území Maďarskej republiky bol jej partnerský vzťah s otcom maloletej a nehnuteľnosť, v ktorej bývali a ktorá bola zakúpená v G. z už zistených a konštatovaných dôvodov. Všetky ostatné oblasti života matka i naďalej žila na Slovensku. Otcom predložený výpis z alarmu z bezpečnostného systému, ktorý mal preukazovať odchod matky z domácnosti nie je spôsobilým ovplyvniť rozhodnutie súdu, keď bolo jasne preukázané, že matka mala či už svoje aktivity alebo aktivity s maloletou na Slovensku, kde dochádzala a sústreďovala svoj život. V konaní nebolo ani tvrdené, že rodičia sa zasnúbili (plánovali sa natrvalo usadiť v Maďarsku), naopak,

všetky aktivity jej života i naďalej ponechala na Slovensku a žila ich na Slovensku. Jednoznačne matka potvrdila, že ani kúpa spoločnej nehnuteľnosti a následne narodenie dcéry nezlepšili partnerský vzťah rodičov, opakovane komunikovali o rozchode a predaji domu, pričom ďalším dôvodom bolo to, že nedokázali splácať finančný záväzok za dom, teda zámer matky zotrvať v Maďarsku a trvalo tam žiť, preukázaný nebol. K argumentom otca, podľa ktorého sa život maloletej odohrával v G., kde chodili na prechádzky, venčili psa a pod., maloletá mala mať do jedného roku kamarátku, súd prvej inštancie konštatoval, že ak ani jeden z rodičov neovláda maďarský jazyk, tak aj rodičia sa museli stretávať a komunikovať iba so susedmi, známymi, ktorí hovoria po slovensky, čo tvrdila aj matka. Súd prvej inštancie konštatoval, že k vytváraniu kamarátskych vzťahov medzi maloletou a jej rovesníkmi v tak útlom veku ani nemôže dôjsť, nemožno hovoriť o socializácii maloletej, preto nemal za potrebu sa osobitne k tomu vyjadrovať. Na území Maďarska má otec maloletej síce rodinu, ale sám neovláda maďarský jazyk a maloletá na území Maďarska nie je inštitucionalizovaná. Matka je tou osobou, ktorá sa od narodenia maloletej o maloletú osobne starala, bola s ňou na materskej dovolenke a zabezpečovala všetky jej potreby, pričom medzi matkou a dcérou je vytvorené silné citové puto, pričom realizácia tohto vzťahu je pre aktuálne a budúce duševné zdravie maloletej mimoriadne dôležitá. Mal za preukázané, že obaja rodičia sú slovenskými štátnymi občanmi, dieťa od svojho narodenia iba rok bývalo v dome v G., čo ani nemohlo vnímať, väzby na slovenské prostredie sa nikdy neprerušili, všetky širšie rodinné, sociálne, zdravotné väzby maloletého dieťaťa sú na Slovensku. Na základe uvedeného uzavrel, že maloletá nenadobudla obvyklý pobyt v Maďarsku. Vzhľadom na vek dieťa, ktoré ešte nerozpráva, teda ani maďarský jazyk ani nemôže ovládať mal preukázané, že rodinné a sociálne väzby maloletej k Slovensku sú silnejšie ako jej väzby k Maďarsku. Záverom konštatoval, že matka jednoznačne deklarovala záujem dom v Maďarsku predať, aktuálne býva v A. u svojich rodičov. Predaj nehnuteľnosti otec nerozporoval, ale v konaní už tvrdil, že chce dom zachovať pre maloletú. V kontexte finančnej situácie otca, ktorého priemerný mesačný príjem predstavuje okolo 1780 eur v hrubom, čo je približne 1 400 eur netto a má nesplatenú pôžičku voči rodičom v sume 100 000 eur uviedol, že mu nie je zrejme z akých financií chce otec vyplatiť matku z jej spoluvlastníckeho podielu. S ohľadom na vek maloletej, o ktorú prevažnú časť starostlivosti od narodenia vykonávala a zabezpečovala matka, z hľadiska zdravého psychického a fyzického vývoja maloletého dieťaťa, nie je možné predpokladať, že by maloletá mohla byť vrátená do Maďarska bez súčasného návratu matky.

8. Po posúdení súhrnu osobitných skutkových okolností predmetného prípadu v zmysle kritérií judikatúry Súdneho dvora Európskej únie súd prvej inštancie ustálil, že s poukazom na ustanovenie čl. 3 Dohovoru, maloletá nemala „bezprostredne“ pred otcom tvrdým premiestnením na územie Slovenskej republiky na území Maďarskej republiky obvyklý pobyt. Maďarská republika bezprostredne pred otcom tvrdým premiestnením nebola prevažujúcim a ani žiadnym centrom životných aktivít maloletej. Z dôvodu, že podľa čl. 4 Dohovoru neboli splnené podmienky pre jeho aplikáciu na daný prípad, návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietol. Nevykonanie dôkazov navrhnutých v priebehu konania - správy od psychológa, ktorého matka navštevuje, výsluch matky otca maloletej, správy od pediatra, správy krízového centra Nádej odôvodnil tým, že zistený skutkový stav považoval za dostatočný, navrhnuté dôkazy sú dôkazmi nadbytočnými, ktoré by neboli spôsobilé ovplyvniť jeho rozhodnutie.

9. S poukazom na § 134 C.m.p. v rozhodnutí napokon uviedol, že šesťtyždňovú lehotu na vydanie rozhodnutia nebolo možné dodržať z dôvodu na strane matky. Prvoinštančný súd vo veci nariadil pojednávania na deň 17.06.2025 a následne na deň 23.06.2025 a 30.06.2025, pre prípad, že sa matka ani 23.06.2025 nedostaví na pojednávanie. V prvom prípade na pojednávanie 17.06.2025 predvolal rodičov, ich právnych zástupcov a kolízneho opatrovníka. Vec prejednal za prítomnosti otca, jeho právnej zástupkyne a kolízneho opatrovníka. Matka prostredníctvom svojej právnej zástupkyne svoju neúčast ospravedlnila z dôvodu zhoršeného zdravotného stavu podaním doručeným súdu emailom 16.06.2025 o 13.53 hod. a súčasne žiadala o odročenie pojednávania. Súd prvej inštancie obratom oznámil jej právnej zástupkyne, že žiadosť o odročenie pojednávania neakceptuje z dôvodu nesplnenia podmienok v zmysle § 183 zákona č. 160/2015 Civilný sporový poriadok (ďalej „C.s.p.“) ich účasť na pojednávaní je nutná. Matka predložila iba lekársku správu z 16.06.2025 o tom, že už 14 dní má stupňujúce ťažkosti – alergiu, pričom jej bol doporučený pobyt v domácom prostredí, bez toho, aby bolo vylúčené, že jej zdravotný stav neumožňuje zúčastniť sa na pojednávaní. Neskôr bolo preukázané, že matka o štyri dni na to vycestovala na zahraničnú dovolenku. Vzhľadom na neúčast matky na pojednávaní 17.06.2025 a potrebu jej vypočutia v konaní, pojednávanie odročil na 23.06.2025 s tým, že určil aj ďalší náhradný termín pojednávania 30.06.2025. Na pojednávanie nariadené na 23.06.2025 sa opätovne nedostavila matka, ktorej neprítomnosť ospravedlnila jej právna zástupkyňa z dôvodu, že matka bola odcestovaná,

predložila potvrdenie o kúpe leteniek z 13.03.2025. Matka sa dostavila až na pojednávanie 30.06.2025, na ktorom bola vypočutá.

10. O trovách konania rozhodol podľa § 52 C.m.p.

11. Proti uzneseniu podal v zákonnej lehote odvolanie otec navrhujúc, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil a vydal uznesenie, ktorým nariadi návrat maloletej do krajiny jej obvyklého pobytu, do Maďarskej republiky, nariadi matke maloletej, aby maloletú navrátila na územie Maďarskej republiky do 3 dní od právoplatnosti uznesenia a pre prípad, ak matka maloletú na územie Maďarskej republiky nenavráti rozhodne, že otec maloletej je oprávnený po uplynutí stanovenej lehoty maloletú prevziať za účelom jej navrátenia do krajiny obvyklého pobytu, t. j. na územie Maďarskej republiky. Odvolanie odôvodnil s poukazom na § 365 ods.1 písm. d/, f/, h/ zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej „C.s.p.“) zdôrazňujúc, že prvostupňový súd dal hlavnú váhu niekoľkým návštevám na území Slovenskej republiky oproti dennému bývaniu na území Maďarskej republiky. Argumentoval, že súd prvej inštancie tvrdí na viacerých miestach, že každodenné bývanie nemá žiadny právny význam pre posúdenie obvyklého pobytu ako aj zakúpenie nehnuteľnosti do podielového spoluvlastníctva. Sám pritom vo svojom rozhodnutí uvádza, že matka bola na materskej dovolenke, čiže sa celodenne starala o maloletú, a to práve v rodinnom dome vo vlastníctve rodičov v Maďarskej republike. Celodenná starostlivosť rodiča, pokiaľ je na materskej dovolenke, sa rovná starostlivosti v materskej škole alebo jasliach. Celodenná starostlivosť sa vykonávala v Maďarskej republike, pričom otec namietal, že táto skutočnosť nemala žiadny právny ani skutkový význam pre rozhodnutie. Otec zdôraznil, že samotné vlastníctvo nasvedčuje úmyslu zdržiavať sa v krajine natrvalo, pričom rodičia nevlastnili žiadny nehnuteľný majetok na území SR. Aj keď súd prvej inštancie v bode 62 napadnutého uznesenia správne citoval obsah pojmu „obvyklý pobyt“, daný obsah a definíciu vyplývajúcu čisto z judikatúry však nesprávne aplikoval, vyberal len časti, ktoré mu pasovali do jeho právneho záveru a opomenul ostatné okolnosti a body definície. Podstatou obvyklého pobytu maloletého dieťaťa sú dva faktory a to, že rodičia prejavili vôľu zriadiť zvyčajné centrum záujmov dieťaťa na území určitej krajiny a dané miesto predstavuje dostatočný stupeň stability. Otec uviedol, že v konaní poukázal na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-289/20, bod 5, ktorý súd prvej inštancie vo všeobecnosti prevzal do odôvodnenia, ale nezaoberal sa otázkou aký stupeň stability bol preukázaný na území SR, aký stupeň vôle rodičov zriadiť zvyčajné miesto záujmov maloletej bol preukázaný na území SR, ktorý je silnejší ako kúpa nehnuteľnosti v Maďarskej republike, celodenná starostlivosť o maloletú na území Maďarskej republiky a zriadenie dlhodobého domova a miesta ich hlavného bydliska na území Maďarskej republiky. Cesty maloletej na Slovensko boli len za účelom krátkych návštev bez toho, aby založili obvyklý pobyt maloletej, čo súd prvej inštancie nespochybnil a matka to vo výpovedi potvrdila. Jedná sa o krátke návštevy lekárov, rodiny matky a plávania, matka s maloletou na Slovensku nikdy neprespala a nestrávila viac ako pár hodín (čo sama uviedla). Maloletá prostredie G. vníma a vnímala, rada tam s otcom trávi čas, čomu nasvedčovali aj písomné svedectvá susedov a známych. S odkazom na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie z 08.06.2017, C-111/17, bod 61, v zmysle ktorého je cieľom konania o návrat preložiť dieťa do prostredia, ktoré mu je najznámejšie a tým obnoviť kontinuitu jeho životných podmienok a podmienok rozvoja zdôraznil, že jediné známe prostredie pre maloletú bol rodinný dom v G. a okolie G.. Vo vzťahu k fotografiám predloženým matkou, ktorými súd prvej inštancie argumentoval v odôvodnení uviedol, že súd opomenul a nespomenul v odôvodnení fotografie predložené otcom, dokumentujúce presné dátumy a aktivity maloletej v Maďarsku v domácom prostredí G., kde sa obaja rodičia o maloletú starali. Pokiaľ súd prvej inštancie uviedol, že maloletá sa cíti doma, tam kde sú jej rodičia, rodičia žili v G., kde trávili všetok svoj čas, svoj úmysel zdržiavať sa tam natrvalo preukázali vlastníctvom rodinného domu a dané predstavovalo jediné prostredie vybrané pre maloletú oboma rodičmi ako dlhodobé miesto jej bydliska, obvyklého pobytu a centrum súkromného života. Neexistuje ani úmysel rodičov, ktorý by prejavili smerom k trvalému zdržiavaniu sa maloletej na Slovensku ako krajine jej obvyklého pobytu. Otec zdôraznil, že účelom konania o nariadenie návratu dieťaťa neoprávnené premiestneného z miesta jeho obvyklého pobytu je zabezpečiť, aby o deťoch rozhodovali súdy štátu ich obvyklého pobytu. Takéto konanie má zároveň pozbaviť únoscu výhod, ktoré získal neoprávneným premiestnením dieťaťa. Skutočnosť, že v cudzine únosca nedosiahne vydanie rozhodnutia o opatrovníckych právach k dieťaťu a riskuje konanie o návrat, by mala tiež pôsobiť preventívne a nabádať rodičov, aby sa nerozhodli uniesť dieťa a uprednostnili vyriešenie sporov o opatrovníckych právach v štáte obvyklého pobytu dieťaťa. Všeobecný súd v tomto konaní rozhoduje len o nariadení alebo nenariadení navrátenia dieťaťa do miesta jeho obvyklého pobytu (pod jurisdikciu tohto štátu); rozhodnutie súdu o navrátení dieťaťa do miesta jeho obvyklého pobytu nie je rozhodnutím

o opatrovníckych právach ani rozhodnutím o navrátení dieťaťa konkrétnej osobe, resp. rozhodnutím o oddelení dieťaťa od inej konkrétnej osoby. S odkazom na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 178/2018 zdôraznil, že záujem dieťaťa musí byť prvoradým hľadiskom pri akejkoľvek činnosti týkajúcej sa detí, nech už uskutočňovanej verejnými alebo súkromnými zariadeniami sociálnej starostlivosti, súdmi, správnymi alebo zákonodarnými orgánmi. Rodič, ktorý neoprávnene premiestni dieťa z miesta jeho obvyklého pobytu, zasiahne nielen do práv druhého rodiča, ale aj do práv samotného dieťaťa, najmä práva byť vychovávané obidvomi rodičmi, práva na to, aby nebolo nezákonne premiestnené do zahraničia a nevrátené späť, práva na nezasahovanie do jeho súkromného života, rodiny a domova, ako aj práva nebyť dočasne alebo trvalo zbavené svojho rodinného prostredia.

12. Podľa názoru otca súd prvej inštancie v danej veci založil obvyklý pobyt maloletej na základe skutočnosti, že má pediatra na Slovensku, zdravotné poistenie a matka poberá dávky zo Slovenska. Na druhej strane podcenil váhu celodennej starostlivosti a bydliska v G., kde sa maloletá zdržiava celý deň, ak práve nie je v škôlke. Otec poprel predaj nehnuteľnosti v G. uvádzajúc, že mal vždy záujem odkúpiť podiel, čo opäť bolo tvrdenie otca proti tvrdeniu matky, napriek tomu súd prvej inštancie prisúdil tvrdeniu matky väčší význam ako tvrdeniu otca, pričom matka nepreukázala žiadny úkon smerujúci k predaju nehnuteľnosti. Otec založil na preukázanie obvyklého pobytu maloletej čestné prehlásenia susedov a známych, ktorí matku s maloletou vídali stále v Maďarsku v G., čo súd prvej inštancie vôbec nevyhodnotil. Založil aj výpis z bezpečnostného systému v ich rodinnom dome, kde je vidno odchody a príchody matky do domu v G., kde je zrejmé, že z domu bola preč maximálne hodinu denne. Prvoinštančný súd rovnako nevyhodnotil fotodokumentáciu ním založenú, pričom na fotodokumentácii založenej matkou založil čiastočne svoje rozhodnutie. Ďalej otec argumentoval, že zámer rodičov usadiť sa s dieťaťom v určitom členskom štáte, ak sa prejavuje hmatateľnými opatreniami, možno napokon takisto brať do úvahy pri určovaní jeho miesta obvyklého pobytu (rozsudky z 02.04.2009, A, C-523/07, bod 40; z 09.10.2014, C, C-376/14 PPU, bod 52, a z 08.06.2017, C-111/17 PPU, bod 46). Zdôraznil, že pri výklade pojmu „obvyklý pobyt“ dieťaťa nemožno priznať rozhodujúci význam kultúrnym väzbám dieťaťa alebo jeho štátnej príslušnosti na úkor geograficky objektívnych faktorov, inak by sa porušil zámer normotvorcu Únie. V tejto súvislosti poukázal na obdobný prípad vedený najskôr na Okresnom súde Bratislava I, kde rodina slovenských občanov žila za hranicami SR v Rakúsku v obci Hainburg an der Donau, dokonca maloleté deti navštevovali základnú školu na území SR a aj napriek tomu bol obvyklý pobyt týchto detí v Rakúsku a tam boli aj v rámci návratového konania vrátené (vec vedená na Mestskom súde Bratislava II pod sp. zn. B1-2P/47/2020). Práve podstatou návratového konania je aj navrátenie do jurisdikcie štátu obvyklého pobytu maloletého dieťaťa. Otec uviedol, že dňa 04.06.2025 podal na maďarský súd návrh na opatrovnícke konanie a to na okresnom súde Mosonmagyaróvár, vedený pod č. k. P.20283/2025. Zdôraznil, že od roku 2021 žili rodičia v Maďarsku ako bežní občania, dlhodobo sa usadili v G. s úmyslom žiť tam natrvalo a vychovávať tam maloletú, obaja boli registrovaní na trvalý pobyt v G. v Maďarsku, matka sa nachádzala celodenne v G. od septembra 2023, kde trávila materskú dovolenku a následne aj rodičovskú dovolenku. Následne miesto výkonu jej práce bola G., kde vykonávala prácu formou home office. S odkazom na bod 70 napadnutého rozhodnutia konštatoval, že podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. rozhodnutie sp. zn. III. ÚS 378/2023), ako aj v medzinárodnej praxi (napr. rozhodnutie *Monasky v. Taglieri*, U.S. Supreme Court, 2020), je základným východiskom pri určovaní obvyklého pobytu u veľmi malých detí skúmanie zámeru a sociálneho začlenenia osoby, ktorá sa o dieťa výlučne a výhradne stará, t. j. spravidla matky. Namietol, že súd prvej inštancie citoval judikatúru súdu USA, kde neplatia ani štandardy európskeho práva a dané rozhodnutia nie je v žiadnom prípade možné aplikovať na území SR alebo sa na ne odvolávať a nie je možné ani uvádzať, že predmetné rozhodnutie má byť obrazom medzinárodnej praxe. Medzinárodnú prax tvoria Európsky súd pre ľudské práva a Súdny dvor Európskej únie a tieto rozhodnutia sú jediné relevantné pre posúdenie medzinárodnej praxe. Rovnako záver z bodu 70 napadnutého uznesenia nie je možné aplikovať, ak rodičia žijú v spoločnej domácnosti a spoločne sa o maloletú starajú. Podľa názoru otca z napadnutého rozhodnutia súdu môže vyplývať, že dieťa vo veku do jedného roka nemôže nadobudnúť obvyklý pobyt v štáte kde žije a býva a celodenne sa zdržiava, ale dôležitejšie je štátne občianstvo rodičov, jazyk ktorým rozprávajú a miesto lekára, ktorého navštevuje. Záver uvedený v bode 70 napadnutého uznesenia, že nie je možné neoprávnene premiestniť maloleté dieťa nízkeho veku matkou, lebo dieťa sleduje jej obvyklý pobyt je nesprávny, keďže Súdny dvor Európskej únie uvádza, že matka nemôže sama rozhodnúť o obvyklom pobyte maloletého dieťaťa aj útleho veku, dané by sa mohlo aplikovať len ak by rodičia žili predtým oddelene a matka by sa prevažne starala o maloletú, čo nie je tento prípad. S odkazom na judikatúru Súdného dvora Európskej únie uviedol, že pokiaľ rodičia dieťaťa žijú oddelene, rodinné prostredie dojčaťa je z veľkej časti určené rodičom, s ktorým denne žije, druhý

rodič tiež tvorí súčasť tohto prostredia, pokiaľ má s ním dieťa stále pravidelný kontakt. Ak však rodičia žijú spolu v domácnosti, obaja majú osobitný význam pri určovaní jeho obvyklého pobytu, prostredím takého dieťaťa je v podstate rodina, ktorá je determinovaná touto referenčnou osobou alebo osobami, a že sa nevyhnutne spoluzúčastňuje na sociálnom a rodinnom prostredí ľudí, od ktorých závisí, teda nielen matka ale obaja rodičia s ktorými dieťa žije v spoločnej domácnosti. Rovnako je dôležité samotné miesto kde sa starostlivosť o dieťa vykonáva a úmysel oboch rodičov zdôraznený v ich prípade kúpou nehnuteľnosti do vlastníctva rodičov.

13. Pri výklade pojmu „obvyklý pobyt“ dieťaťa v zmysle čl. 8 ods. 1 nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003 o súdnej právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností podľa otca nemožno priznať rozhodujúci význam kultúrnym väzbám dieťaťa alebo jeho štátnej príslušnosti na úkor geograficky objektívnych faktorov, inak by sa porušil zámer normotvorcu Únie. Okolnosť, že skutočnú starostlivosť o dieťa vykonáva jeden z jeho rodičov neznamena, že zámer rodičov je vo všetkých prípadoch zúžený len na vôľu tohto jedného rodiča. Pokiaľ by totiž obaja rodičia boli nositeľmi práva starostlivosti o dieťa v zmysle čl. 2 bodu 9 nariadenia č. 2201/2003 a mali by v úmysle vykonávať toto právo, vôľa každého z nich by musela byť zohľadnená. Skutočnosť, že dieťa bývalo od svojho narodenia až do rozchodu rodičov v zásade s nimi na určitom mieste, je zásadnou pre určenie obvyklého pobytu, pričom prvoinštančný súd danej okolnosti nepriložil žiadny význam. Rovnako spoločný zámer rodičov usadiť sa v danom štáte natrvalo zhmotnený zakúpením nehnuteľnosti je zásadným pri určovaní obvyklého pobytu maloletého dieťaťa. Záverom otec argumentoval tým, že v konaní nebolo sporné, že matka nemala jeho súhlas s trvalým presťahovaním maloletej na územie Slovenskej republiky, čo matka potvrdila vo svojej výpovedi. Rovnako nemala ani súhlas maďarského súdu, ktorý by súhlas otca nahrádzal. Otec matke ponúkol niekoľko možností, napríklad, aby sa spoločne s maloletou presťahovali späť domov do G., kedy by sa on odsťahoval, alebo realizovať rozdelenie dostatočne veľkého domu a starať sa o maloletú spoločne, čo matka odmietla. Na druhej strane pokiaľ matka odmietne návrat do Maďarska, dané podľa judikatúry nepredstavuje takú ujmu pre maloletú, aby samotný návrat nemohol byť priznaný. Skutočnosť, že matka návrat odmieta nemôže byť dôvodom na jeho nenariadenie.

14. Matka v písomnom vyjadrení sa k odvolaniu otca navrhla napadnuté uznesenie ako vecne správne potvrdiť. Konštatovala, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil vykonané dôkazy, v zmysle ktorých nepovažoval za preukázané, že krajinou obvyklého pobytu maloletého dieťaťa bezprostredne pred navrhovateľom tvrdným premiestnením, resp. zadržaním matkou 01.01.2025 mala byť Maďarská republika. Stotožnila sa s právnym názorom súdu prvej inštancie, že maloletá s ohľadom na jej vek nemala a nemohla mať vo svojom veku od narodenia vytvorené žiadne sociálne väzby na Maďarskú republiku, neovládala a doposiaľ neovláda maďarský jazyk. V odôvodnení rozhodnutia sa súd venoval všetkým aspektom, ktoré musia byť zohľadnené na to, aby bolo možné ustáliť, kde má maloleté dieťa miesto obvyklého pobytu. Za podstatnú okolnosť matka považovala vek maloletej, ktorý vo výraznej miere determinuje kritériá podstatné pre určenie miesta obvyklého pobytu. Mala za to, že aj v tejto časti súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že maloletá s ohľadom na jej vek a neexistenciu sociálnych väzieb, neznalosť jazyka a neschopnosť samostatnej komunikácie, má miesto obvyklého pobytu jednoznačne odvodené od najbližšej osoby, poskytujúcej jej starostlivosť, ktorou je matka. Správne vyhodnotil aj mieru viazanosti maloletej na matku z dôvodu, že maloletá je naďalej dojčeným dieťaťom. Matka maloletej, ako osoba, od ktorej sa odvíja miesto obvyklého pobytu maloletej, napriek existencii vlastníckeho práva k 1/2 rodinného domu v pohraničnej obci G., vždy mala a naďalej má centrum svojich záujmov na Slovensku. Z predmetnej nehnuteľnosti, ktorú rodičia nadobudli výlučne z ekonomických dôvodov len za účelom bývania, sa odsťahovala. Rodičia si v danej lokalite z dôvodu jazykovej bariéry nikdy nebudovali sociálne väzby s maďarsky hovoriacim obyvateľstvom, sociálne kontakty v Maďarsku udržiavali výlučne so slovenskými susedmi, a teda ani v ich prípade neexistuje žiadna väzba na Maďarskú kultúru a komunitu. Ako v konaní pred súdom prvej inštancie matka uviedla, do spoločného rodinného domu v G. sa nasťahovala na návrh otca s cieľom viesť pokojný rodinný život v rodinnom dome, v blízkosti A.. Fakt, že dom sa nachádzal v Maďarsku, bol v procese rozhodovania nevhodou, rozhodujúcim faktorom pri jeho nadobudnutí bola výlučne cena. Centrom všetkých životných záujmov v minulosti bola, a aj po odsťahovaní sa do G. ostala A.. Uviedla, že v budúcnosti nemá záujem sa do Maďarska vrátiť, dlhodobu vedie s otcom komunikáciu vo veci vyporiadania podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnosti, na čo súd prvej inštancie pri rozhodovaní správne prihliadal. Dodala, že otca listom zo dňa 05.09.2025 opakovane vyzvala vo veci vyporiadania podielového spoluvlastníctva k domu. Pôvodná dohoda rodičov bola, že vyporiadanie bude vykonané formou predaja nehnuteľnosti,

pričom otec až v priebehu súdneho konania účelovo poprel, že sa spoločne s matkou na predaji dohodli. Následne otec začal deklarovat' záujem o nadobudnutie jej podielu na nehnuteľnosti, prestal jej odpovedať na jej otázky týkajúce sa vyporiadania spoluvlastníctva formou predaja a začal robiť schválnosti. Matka ho výzvou zo dňa 05.09.2025 preto požiadala, aby v prípade ak má záujem o odkúpenie jej podielu, preukázal, že má na toto reálne prostriedky. V tejto súvislosti matka doplnila, že otec okrem záväzku z pôžičky voči jeho rodičom na nadobudnutie nehnuteľnosti, má aj záväzok voči nej, a tiež záväzok voči banke vo forme americkej hypotéky (pôvodne vo výške 160 000 eur) pričom je zrejmé, že nemá žiadnu reálnu možnosť na odkúpenie jej spoluvlastníckeho podielu na predmetnej nehnuteľnosti. Podľa matky je jediným reálnym riešením predaj spoločnej nehnuteľnosti a rozdelenie vyťažku, pričom pokiaľ otec nebude súčinný pri vyporiadaní podielového spoluvlastníctva formou predaja tretej osobe, bude nútená podať žalobu na tamojší súd. Týmto spôsobom aj na strane otca zanikne väzba na Maďarsku republiku a na danú oblasť.

15. Kolízny opatrovník v písomnom vyjadrení sa k odvolaniu otca uviedol, že napadnuté uznesenie je v najlepšom záujme maloletého dieťaťa.

16. Odvolací súd preskúmal vec, pri ktorej nie je viazaný rozsahom ani dôvodmi odvolania (§ 65 a § 66 C.m.p.), túto prejednal, rozhodol v lehote určenej v § 134 ods.2 C.m.p. (začatej predložením veci odvolaciemu súdu) bez nariadenia pojednávania, keď pre nariadenie pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p. neboli splnené zákonné podmienky (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem), pričom dospel k záveru, že odvolanie otca nie je dôvodné.

17. Podľa § 2 ods. 1 C.m.p. na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

18. Konštatuje, že v postupe súdu prvej inštancie nezistil žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok, na ktoré je z úradnej povinnosti povinný prihliadať (§ 2 ods.1 C.m.p., § 380 ods. 2 C.s.p.).

19. Podľa § 123 ods.1,2 C.m.p. v konaní o návrat maloletého do cudziny pri neoprávnenom premiestnení alebo zadržaní podľa osobitného predpisu alebo medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná, súd rozhoduje, či premiestnenie alebo zadržanie maloletého bolo neoprávnené a či je daný niektorý z dôvodov na nenariadenie návratu maloletého.

20. Podľa čl. 1 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, Slovenská republika uznáva a dodržiava všeobecné pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná a svoje ďalšie medzinárodnoprávne záväzky.

21. Podľa čl. 1 Dohovoru cieľom tohto dohovoru je
a) zabezpečiť okamžitý návrat detí, ktoré boli neoprávnené premiestnené do niektorého zmluvného štátu alebo sú v ňom zadržované, a b) zabezpečiť, aby opatrovnícke práva a práva styku podľa právneho poriadku jedného zmluvného štátu sa účinne dodržiavali v ostatných zmluvných štátoch.

22. Podľa čl.3 Dohovoru premiestnenie alebo zadržanie dieťaťa sa považuje za neoprávnené, ak
a) je porušením opatrovníckeho práva, ktoré nadobudla osoba, inštitúcia alebo iná právnická osoba buď spoločne, alebo samostatne podľa právneho poriadku štátu, na ktorého území malo dieťa svoj obvyklý pobyt bezprostredne pred premiestnením alebo zadržaním, a
b) v čase jeho premiestnenia alebo zadržania sa toto právo aj skutočne vykonávalo buď spoločne, alebo samostatne, alebo by sa takto vykonávalo, ak by nedošlo k premiestneniu či zadržaniu.
Opatrovnícke právo uvedené v písmene a) možno nadobudnúť najmä priamo zo zákona, alebo na základe rozhodnutia súdu alebo správneho orgánu, alebo na základe dohody platnej podľa právneho poriadku tohto štátu.

23. Podľa čl. 4 Dohovoru, Dohovor sa použije na dieťa, ktoré malo obvyklý pobyt na území zmluvného štátu bezprostredne pred porušením opatrovníckeho práva alebo práva styku. Použitie dohovoru sa skončí, keď dieťa dosiahlo vek 16 rokov.

24. Podľa čl. 12 Dohovoru, ak bolo dieťa neoprávnené premiestnené alebo zadržané podľa článku 3 a v deň začatia konania pred justičným alebo správnym orgánom zmluvného štátu, v ktorom sa dieťa

nachádza, neuplynula odo dňa neoprávneného premiestnenia alebo zadržania lehota jedného roka, nariadi príslušný orgán okamžite návrat dieťaťa.

Justičný alebo správny orgán nariadi návrat dieťaťa, aj keď sa konanie začalo po uplynutí lehoty jedného roka uvedenej v predchádzajúcom odseku, okrem prípadu, že sa preukáže, že dieťa sa už zžilo s novým prostredím.

25. Podľa čl. 19 Dohovoru rozhodnutie podľa tohto dohovoru o návrate dieťaťa nemožno považovať za rozhodnutie o určení opatrovníckeho práva.

26. Podľa čl. 2 bod 9 Nariadenia pojem opatrovnícke právo zahŕňa práva a povinnosti súvisiace s osobnou starostlivosťou dieťa, najmä právo určiť miesto obvyklého pobytu dieťaťa.

27. Podľa čl. 2 bod 11 Nariadenia pojem neoprávnené premiestnenie alebo zadržiavanie" znamená premiestnenie alebo zadržiavanie dieťaťa, ak:

a/ je porušením opatrovníckeho práva nadobudnutého rozsudkom, zo zákona alebo dohodou, ktorá má právne účinky, podľa práva členského štátu, v ktorom malo dieťa obvyklý pobyt bezprostredne pred premiestnením alebo zadržaním;

b/ a za predpokladu, že v čase premiestnenia alebo zadržania sa toto opatrovnícke právo aj skutočne vykonávalo, buď spoločne alebo samostatne, alebo by sa bolo takto vykonávalo, ak by nedošlo k premiestneniu alebo zadržaniu. Opatrovnícke právo sa považuje za vykonávané spoločne, ak na základe rozsudku alebo zo zákona jeden nositeľ rodičovských práv a povinností nemôže rozhodnúť o mieste pobytu dieťaťa bez súhlasu druhého nositeľa rodičovských práv a povinností. V zmysle Nariadenia, pojem opatrovnícke právo zahŕňa práva a povinnosti súvisiace s osobnou starostlivosťou o dieťa, najmä právo určiť miesto obvyklého pobytu dieťaťa.

28. Podľa § 387 ods.2 C.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

29. Odvolací súd sa v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi rozhodnutia, v ktorom súd prvej inštancie zamietol návrh otca na nariadenie návratu maloletého dieťaťa do krajiny obvyklého pobytu – Maďarskej republiky, v ktorom dospel k správny skutkovým a právnym záverom a dostatočne zodpovedal na v konaní nastolené otázky majúce pri rozhodovaní o uplatnenom návrhu, prejednaného v konaní o návrat maloletého dieťaťa do cudziny pri neoprávnenom premiestnení alebo zadržaní (§ 123 a nasl. C.m.p.), podstatný význam a dostatočne sa vypořiadal so zásadnými námietkami účastníkov (ktoré otec čiastočne zopakoval v podanom odvolaní). S poukazom na uvedené odvolací súd nepovažuje za potrebné dôvody v napadnutom prvoinštančnom rozhodnutí už vyslovené opakovať (§ 387 ods.2 C.s.p.) a len v záujme doplnenia dôvodov a vysporiadania sa s odvolacími námietkami otca dodáva nasledovné.

30. Konštatuje, že v posudzovanej veci, ktorej predmetom je návrh otca na nariadenie návratu maloletého dieťaťa do krajiny jeho obvyklého pobytu, súd prvej inštancie správne postupoval v zmysle právneho predpisu záväzného pre Slovenskú republiku, t.j. Dohovoru a Nariadenia Rady, ktoré majú v spojení čl. 1 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky prednosť pred vnútroštátnymi predpismi. Cieľ Dohovoru vyjadrený v čl. 1 je záväzný pre všetky štáty, ktoré k Dohovoru pristúpili, pričom postup orgánov štátu, t.j. postup, ako zabezpečiť účel Dohovoru už Dohovor ponecháva na vnútroštátnu právnu úpravu jednotlivých zmluvných štátov. V právnom poriadku Slovenskej republiky ide o procesný kódex - Civilný mimosporový poriadok, ktorý osobitne upravuje dokazovanie a podmienky konania o návrat maloletého do cudziny pri jeho neoprávnenom premiestnení alebo zadržaní (oddiel VI.). Konanie o návrat maloletého do cudziny vo veci neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 123 a nasl. C.m.p.) ako typ mimosporového konania, je teda reflexiou medzinárodného záväzku z Dohovoru o občianskoprávných aspektoch medzinárodných únosov detí a jeho cieľom je zabezpečenie primárnej ochrany dieťaťa a jeho status quo, t.j. zabezpečiť okamžitý návrat dieťaťa, ktoré bolo neoprávnené premiestnené do iného zmluvného štátu alebo v ňom zadržované, aby o dieťati rozhodoval súd štátu jeho obvyklého pobytu, aby boli dodržiavané práva dieťaťa nebyť oddelené od svojich rodičov

a premiestnené a zadržované proti jeho vôli, ako prevencia pred zneužitím získania priaznivejšieho rozhodnutia výberom rozhodného práva.

31. Odvolací súd sa stotožňuje so zadaním cieľov návratového konania, vymedzením obsahu pojmu obvyklého pobytu dieťaťa v podmienkach Európskej únie a ustálením včasnosti podania návrhu na nariadenie návratu otcom, ktoré súd prvej inštancie uviedol v bodoch 58, 59, 60, 61 a 62 rozhodnutia a na ktoré odvolací súd v plnej miere odkazuje. Nad rámec zadaných cieľov návratového konania a vymedzenia obsahu pojmu obvyklého pobytu dieťaťa v podmienkach Európskej únie, uvedených súdom prvej inštancie dopĺňa, že v rámci návratového konania súd rozhoduje výlučne o tom, či bude dieťa navrátené do miesta obvyklého pobytu alebo nie, v tomto konaní súd nerozhoduje o starostlivosti, výchove, výžive dieťaťa ani o styku rodičov s dieťaťom. Cieľom konania o návrat je preložiť toto dieťa do prostredia, ktoré mu je najznámejšie, a tým obnoviť kontinuitu jeho životných podmienok a podmienok rozvoja (rozsudok Súdneho dvora z 08. 06.2017, OL, C-111/17, EU:C:2017:436, bod 61). V prípade, že súd ustáli, že došlo k neoprávnenému premiestneniu alebo zadržaniu maloletého dieťaťa a návrh na návrat je podaný do jedného roku od neoprávneného premiestnenia alebo zadržania, musí súd nariadiť návrat maloletého dieťaťa do krajiny obvyklého pobytu. Túto povinnosť nemá iba v prípade, ak je daná niektorá z výnimiek uvedených v čl. 13 Dohovoru, ktoré je nutné v zmysle Dohovoru vykladať reštriktívne a mať pri jeho aplikácii na zreteli, že vo svojej podstate ide proti hlavným cieľom Dohovoru. Vychádzajúc zo znenia čl. 19 Dohovoru, má návratové konanie charakter predbežného konania, v ktorom je zisťovaný konflikt s jurisdikciou a má v ňom byť s konečnou platnosťou zodpovedaná otázka jurisdikcie nad maloletým dieťaťom. V tomto konaní preto súd nehodnotí výchovné schopnosti rodičov, ich osobné, zárodkové a majetkové pomery, rozsah, v akom sú schopní zabezpečiť starostlivosť o maloleté dieťa a saturovať jeho potreby či záujmy, ale výlučne skutočnosti rozhodné z hľadiska výkladu príslušných hmotnoprávných ustanovení Dohovoru. Cieľom konania o návrat upraveného Dohovorom a Nariadením je, aby jeden z rodičov nemohol posilniť svoje postavenie, pokiaľ ide o opatrovnícke právo k dieťaťu tak, že sa svojím protiprávnym konaním vymaní z právomoci súdov, ktoré sú príslušné podľa pravidiel stanovených najmä citovaným nariadením rozhodovať o rodičovských právach a povinnostiach k tomuto dieťaťu (rozsudok Súdneho dvora z 02. 08. 2021, A., C-262/21 PPU, EU:C:2021:640, bod 47).

32. Iná vada konania (§ 365 ods.1 písm. d/ C.s.p.) dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Príkladom takejto vady môže byť nesprávne realizovaná manudukčná povinnosť súdu, pochybenia vo vykonanom dokazovaní (napr. vykonanie nezákonne získaného dôkazu bez splnenia predpokladu uvedeného v čl. 16 ods. 2 C.s.p., alebo vypočutie relevantného svedka bez poučenia o práve odoprieť výpoveď), porušenie viazanosti súdu inými rozhodnutiami (§ 193 C.s.p.) alebo posúdenie predbežnej otázky v rozpore s existujúcim rozhodnutím príslušného orgánu (§ 194 ods. 2 C.s.p.). Preskúmaním spisu nebola odvolacím súdom vo vzťahu prijatému rozhodnutiu súdu prvej inštancie, ktorým bol zamietnutý návrh otca na nariadenie návratu maloletého dieťaťa do krajiny obvyklého pobytu (Maďarskej republiky) identifikovaná existencia v odvolaní otcom namietanej inej vady konania.

33. K otcom uplatnenému odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods.1 písm. f/ C.s.p., t.j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam konštatuje, že citovaný odvolací dôvod je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 C.s.p. (v spojení s § 2 ods.1 C.m.p.), a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov účastníkov konania nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov účastníkov konania, alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálnej vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z procesných ustanovení týkajúcich sa dokazovania. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že uvedený odvolací dôvod nie je naplnený, keďže rozhodnutiu súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu otca na nariadenie návratu maloletého dieťaťa do krajiny obvyklého pobytu (Maďarskej republiky) nemožno vytknúť, že by vzal do úvahy skutočnosti podstatné

pre rozhodnutie, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov účastníkov konania nevyplynuli, ani inak nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré (pre posudzovanú vec) rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovení procesného predpisu alebo, že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil.

34. Po oboznámení sa s obsahom spisu konštatuje, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní o posudzovanom návrhu otca správne zohľadňoval výsledky dokazovania vykonaného v záujme zistenia skutočného stavu veci. V tejto súvislosti považuje za nutné dať otcovi do pozornosti, že hodnotenie dôkazov môže robiť len súd, ktorý ich vykonal, pričom zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobí o pravdivosti či nepravdivosti tvrdených skutočností vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného sudcovho presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Zákon nepredpisuje a ani dobre nemôže predpisovať pravidlá, z ktorých by malo vychádzať ako hodnotenie jednotlivých dôkazov, tak hodnotenie ich vzájomnej súvislosti a to z dôvodu, že sa jedná o zložitý myšlienkový proces, ktorého podstatou sú jednak čiastkové, jednak komplexné závery sudcu o vierohodnosti poznatkov získaných vykonaním dôkazov, ktoré sú potom podkladom pre záver o tom, ktoré skutočnosti účastníkmi tvrdené má súd za preukázané a ktoré tak tvoria zistený skutkový stav. Zohľadňujúc uvedené, nebolo súdu prvej inštancie možné vo vzťahu k prijatému záveru, že na daný prípad nie je možné aplikovať čl. 4 Dohovoru , keďže v konaní nebolo preukázané, že maloleté dieťa malo pred neoprávneným premiestnením obvyklý pobyt na území Maďarskej republiky (dôsledne vyhodnoteného v kontexte podstatných skutočností vyplývajúcich z vykonaného dokazovania) vyčítať žiadne pochybenia. Otcovi nie je možné s odkazom na obsah preskúmaného rozhodnutia ani prisvedčiť, že súd prvej inštancie mal rozhodnutie založiť len na vôli jedného rodiča.

35. Pojem „obvyklý pobyt“ sa v zásade vyznačuje dvomi prvkami, a to jednak vôľou dotknutej osoby zriadiť zvyčajné centrum svojich záujmov na určenom mieste a jednak prítomnosťou, ktorá predstavuje dostatočný stupeň stability na území dotknutého členského štátu (rozsudok Súdneho dvora z 25. 11. 2021, IB, C-289/20, EU:C:2021:955, bod 57). Súdny dvor považuje sociálne a rodinné prostredie rodičov dieťaťa za základné kritérium určenia miesta obvyklého pobytu tohto dieťaťa (bod 53 citovaného rozsudku). V prípade, že je dieťa v takom nízkom veku, jeho prostredie je v podstate rodina, ktorá je determinovaná referenčnou osobou alebo osobami, s ktorými žije, ktoré ho naozaj opatrujú a starajú sa o neho. S nimi toto dieťa zdieľa nevyhnutne sociálne a rodinné prostredie. V dôsledku toho treba zohľadniť najmä jednak dĺžku, pravidelnosť, podmienky a dôvody pobytu tohto rodiča na území členského štátu a jednak geografické a rodinné korene tohto rodiča, ako aj rodinné a sociálne väzby, ktoré tento rodič a dieťa udržiavajú (rozsudok z 22.12. 2010, Mercredi, C-497/10 PPU, EU:C:2010:829, body 54 až 56). V prípade zmyslu a rozsahu pojmu „obvyklý pobyt“ tieto majú zodpovedať najlepšiemu záujmu dieťaťa (rozsudok Súdneho dvora z 02.04. 2009, A., C-523/07, EU:C:2009:225, body 34 a 35).

36. So súdom prvej inštancie sa odvolací súd bez výhrad zhoduje v tom, že podstatným pre ustálenie krajiny obvyklého pobytu maloletého dieťaťa bol účel a charakter pobytu v obci G. (pohraničná obec patriaca do Maďarskej republiky, vzdialená od hraníc so Slovenskou republikou cca 8 km a od A. cca 18 km, majúca priame cestné, autobusové a železničné spojenie s A.), kde v decembri 2021 kúpili rodičia do podielového spoluvlastníctva rodinný dom, následne v ňom od roku 2022 viedli spoločnú domácnosť (od XX.XX.XXXX aj s maloletým dieťaťom), a to až do odchodu matky zo spoločnej domácnosti (01.01.2025). Z vykonaného dokazovania je nesporné, že obaja rodičia sú slovenskými štátnymi občanmi, obaja v minulosti študovali a zdržiavali sa v zahraničí (Anglicko), po návrate na Slovensko bývali u starého otca zo strany otca v A. (I. XX), podľa matky mali mať opakované problémy vo vzťahu, obaja rodičia kontinuálne pracujú výlučne pre slovenských zamestnávateľov (otec od roku 2017 pre G. O. J. P. so sídlom v Bratislave, matka do nástupu na materskú a rodičovskú dovolenku pre spoločnosť O., a to aj formou home office), obaja rodičia neovládajú maďarský jazyk, sú zdravotne a dôchodkovo poistení na Slovensku, zdravotná starostlivosť im je poskytovaná výlučne na Slovensku, maloletá sa narodila v A., je štátnou občiankou Slovenskej republiky, je zdravotne poistená na Slovensku, zdravotná starostlivosť (pediater a odborní lekári) je jej poskytovaná na Slovensku, pričom matka poberala materské dávky a aktuálne rodičovský príspevok a rodinné prídavky (štátnu sociálnu dávku) výlučne na Slovensku. Rodičia matky žijú v A., rodičia otca od čias jeho dospievania žijú v D., kde matka otca vykonáva činnosť v realitách, pričom rodinný dom v G., ktorí rodičia v roku 2021

kúpili do podielového spoluvlastníctva sa v danom čase vyskytol v jej portfóliu. K odvolacím námietkam otca o neprihliadaní na ním doložené fotografie a čestné vyhlásenia známych a susedov odvolací súd neprihliadol, keďže týmito otec preukazoval, že rodičia sa v čase vedenia spoločnej domácnosti v G. na tomto mieste zdržiavali, chodili na prechádzky, starali sa o domácnosť a domáce zvieratá, keď táto skutočnosť nebola medzi rodičmi sporná a súd prvej inštancie z nej pri rozhodovaní aj vychádzal. Je treba dodať, že obaja rodičia mali v čase začatia konania o nariadenie návratu maloletého dieťaťa do krajiny obvyklého pobytu evidovaný v registri obyvateľov Slovenska trvalý pobyt na adrese I. XX A., z ktorého sa otec odhlásil až v priebehu tohto konania. Na úradoch Maďarskej republiky boli rodičia evidovaní k pobytu v obci G. v súvislosti s ich daňovými povinnosťami týkajúcimi sa vlastníctva rodinného domu, nadobudnutého v decembri 2021.

37. Z hľadiska faktoru dĺžky a pravidelnosti pobytu (rozsudok Súdneho dvora z 22.12.2010, Mercredi, C-497/10 PPU) bolo dokazovaním preukázané, že maloleté dieťa žilo spoločne s rodičmi v rodinnom dome v obci G. na území Maďarskej republiky od XX.XX.XXXX do 01.01.2025, kedy s ním matka odišla zo spoločnej domácnosti rodičov a od toho času bývajú v A. v byte rodičov matky (J. XX, A.). Dĺžka tohto pobytu v trvaní cca 13 mesiacov by na prvý pohľad mohla naznačovať dostatočnú dĺžku pre prípadný záver o dostatočnom naplnení hľadiska stálosti. V prípade posudzovania obvyklého pobytu z hľadiska dĺžky pobytu však nie je možné takýto jednotlivý faktor obvyklého pobytu posudzovať izolovane, pretože každý takýto faktor predstavuje len indíciu k záveru o danosti obvyklého pobytu. O indíciu ide preto, že napr. aj v medzinárodnoprávnej aplikácii Haagskeho dohovoru sa vyskytujú prípady, kedy ani po 34 mesiacoch nedošlo k založeniu obvyklého pobytu [viď Ruiz v. Tenorio, 392 F.3d 1247, 1250, 1259 (11th Cir. 2004); tiež Murphy v. Sloan 764 F.3d 1144 (9th Cir. 2014) v prípade krajín USA a Mexiko, resp. Írsko; dostupné v databáze L.].

38. Indíciu v prospech obvyklého pobytu maloletého dieťaťa v Maďarskej republike v danom prípade narúšajú zistenia týkajúce sa dôvodov pobytu (rozsudok Súdneho dvora z 22.12.2010, Mercredi, C-497/10 PPU), vo vzťahu ku ktorým súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní správne uzavrel, že dôvodom pre kúpu rodinného domu v obci G. do podielového spoluvlastníctva rodičov bola v danom čase blízkosť a dostupnosť k A., a najmä finančná výhodnosť kúpy domu, ktorého cena bola v porovnaní s cenou nehnuteľností v A. výrazne nižšia. Odvolací súd prisvedčuje súdu prvej inštancie aj v tom, že je všeobecne známou skutočnosťou, že v obci G. tvorí slovenská komunita väčšinu obyvateľstva, táto je však pracovne, sociálne, z hľadiska využívania zdravotnej starostlivosti, jazykovo a kultúrne závislá na Slovenskej republike. Konštatuje, že skutočnosti vyplývajúce z vykonaného dokazovania, uvedené v bode 36 tohto rozhodnutia, opodstatnene indikujú, že kúpou nehnuteľnosti v obci G. v decembri 2021, následným spolužitím rodičov v tejto nehnuteľnosti, od XX.XX.XXXX spoločne s maloletým dieťaťom, mali síce rodičia v Maďarskej republike lepšie zabezpečené bývanie, avšak nie je nimi preukázané, že rodičia v spojitosti s nadobudnutím nehnuteľnosti a jej následným užívaním nevyhnutne museli a vôbec chceli v Maďarskej republike vytvárať nové centrum ich záujmov. Otcovi prisvedčuje, že Dohovor nerobí rozdiel v prípadoch z prihraničných oblastí a iných prípadoch. Dáva mu však do pozornosti, že pri skúmaní dôvodov pobytu v prihraničných oblastiach je v záujme zistenia skutočného stavu vecí nutné odlíšiť prípady, v ktorých kúpou nehnuteľnosti štátni občania Slovenskej republiky nemajú v úmysle a ani fakticky nestrácajú naviazanosť na Slovenskú republiku a ich presťahovaním sa nedochádza k vytváraniu nového centra ich záujmov.

39. Pri hodnotení obvyklého pobytu maloletého dieťaťa, ktoré ho nemôže nadobudnúť oddelene od tých, ktorí sa o neho starajú (v tomto prípade oboch rodičov) súd prvej inštancie následne správne vyhodnocoval mieru začlenenia maloletého dieťaťa v ešte útlom veku do sociálneho a rodinného prostredia pri zohľadnení trvania, pravidelnosti, podmienok a dôvodov jeho pobytu na území Maďarskej republiky, dôvody presťahovania sa rodiny, štátnu príslušnosť, miesto a podmienky školskej dochádzky a jeho jazykové znalosti. Je s ním v zhode, že maloletá dosiahla ku dňu 01.01.2025 vek jedného roka, v čase podania návrhu otcom mala jeden a pol roka, nachádzala sa v období útleho detstva, kedy si dieťa ešte nedokáže vytvárať vedomé väzby na širšie geografické alebo kultúrne prostredie, ale výlučne na osobu primárneho rodiča, ktorou bola matka, aj keď pocit istoty a bezpečia jej nepochybne dával aj otec. Pokiaľ ide o rodičov, správne ustálil, že títo sú pracovne, sociálne, z hľadiska využívania zdravotnej starostlivosti, jazykovo, kultúrne a aj štátnym občianstvom závislí na Slovenskej republike tým, že sú slovenskými štátnymi občanmi, obaja kontinuálne pracujú výlučne pre slovenských zamestnávateľov (otec od roku 2017 pre G. O. J. P. so sídlom v Bratislave, matka do nástupu na materskú a rodičovskú dovolenku pre spoločnosť O.), obaja rodičia neovládajú maďarský jazyk, sú zdravotne a dôchodkovo

poistení na Slovensku, zdravotná starostlivosť im je poskytovaná výlučne na Slovensku, matka poberala materské dávky a aktuálne rodičovský príspevok a rodinné prídavky (štátnu sociálnu dávku) výlučne na Slovensku, pre jazykovú bariéru sú rodičia v mieste bydliska schopní si vytvárať sociálne kontakty a väzby len so slovensky hovoriacimi susedmi a známymi. Uvedené zistenia súd prvej inštancie správne zohľadňoval a hodnotil pri posudzovaní integrácie maloletého dieťaťa, ktoré je štátnym občanom Slovenskej republiky, je na Slovensku zdravotne poistené, má na Slovensku pediatra a ostatných odborných lekárov, primerane veku si začalo od septembra 2024 na Slovensku vytvárať väzby s rovesníkmi počas návštev kurzu detského plávania, stýka a pravidelne sa navštevuje s rodinou zo strany matky na Slovensku, ako aj so starými rodičmi zo strany otca, bývajúcimi od čias dospievania otca v Mosonmagyaróvár (Maďarská republika). Maloleté dieťa nebolo pre útlý vek do 01.01.2025 inštitucionalizované, ešte nerozprávalo, nebolo zaregistrované do predškolského zariadenia, pričom tvrdenia otca o úmysle rodičov maloleté dieťa v budúcnosti zapísať do maďarskej škôlky nebolo v konaní (pri spornosti tohto tvrdenia medzi rodičmi) preukázané. Rozhodnutiu súdu prvej inštancie nie je možné vytknúť ani to, že po riadne identifikovaných zásadných zisteniach o naviazanosti oboch rodičov na Slovenskú republiku, kde majú naďalej centrum svojich záujmov, vzhľadom na veľmi nízky vek maloletého dieťaťa (ešte dojčeného) osobitne zohľadňoval aj obvyklý pobyt rezidenčného rodiča, t.j. matky. Pokiaľ následne dospel k záveru prezentovanému v bode 73 rozhodnutia o nulovej miere začlenenia matky na území Maďarskej republiky do sociálneho a spoločenského života, týmto záverom odvolací súd bez akýchkoľvek výhrad prisvedčuje. K argumentácii otca o interakciách maloletého dieťaťa s ostatnými deťmi, o spoznávaní okolia v rámci prechádzok a výletov v okolí rodinného domu a v okolí G. treba uviesť, že nie je možné chcieť, aby dieťa v takom nízkom veku bolo „odrezané“ od okolitého sveta, keďže jeho obvyklý pobyt je aj tak determinovaný obvyklým pobytom a sociálnym a rodinným začlenením rodiča, ktorý sa o neho stará. Uvedené aktivity dieťaťa nie sú ničím výnimočným, sú prirodzené jeho veku a jeho potrebám, nevplyvajú však z nich žiadna významnejšia väzba na dané prostredie.

40. Pokiaľ sa súd prvej inštancie pri určovaní obvyklého pobytu maloletého dieťaťa vo vzťahu k záverom týkajúcich sa základného východiska pri určovaní obvyklého pobytu veľmi malých detí oprel o judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky (konkrétne rozhodnutie sp.zn. III. ÚS 378/2023) a súčasne aj o medzinárodnú prax s citáciou rozhodnutia Monasky.v.Taglieri, US Supreme Court 2020, nie je možné prisvedčiť odvolacím námietkam otca, že v poradí druhé uvedené rozhodnutie je rozhodnutím súdu USA, kde neplatia štandardy európskeho práva. Dodáva, že v citovanom rozhodnutí sa Najvyšší súd Spojených štátov zaoberal práve významom definície obvyklého pobytu podľa Haagskej dohody z 25. októbra 1980 o občianskych aspektoch medzinárodného únosu detí, a to vo veci rozhodovania o návrate maloletého dieťaťa, ktoré malo byť neoprávnené premiestnené z Talianska do USA.

41. Za nedôvodnú posúdil odvoláciu argumentáciu otca, poukazujúceho na rozhodnutie Mestského súdu Bratislava II vydaného v konaní sp.zn. B1-2P/47/2020, kde rodina slovenských občanov žila za hranicami v Rakúsku v obci Hainburg an der Donau, maloleté deti dokonca navštevovali základnú školu na území Slovenskej republiky, a aj napriek tomu bol ich obvyklý pobyt v Rakúsku, kam boli v rámci návratového konania vrátené. Vo vzťahu k tomuto rozhodnutiu (ktoré bolo rovnako prejednávané senátom 15 CoP Krajského súdu v Trnave) dáva otcovi do pozornosti, že závery súdov pri posudzovaní návrhu uplatneného v konaní o návrat maloletého dieťaťa do cudziny pri neoprávnenom premiestnení alebo zadržaní (§ 123 a nasl. C.m.p.), sú vždy výsledkom procesu komplexného vyhodnotenia skutkových okolností danej veci, ktoré v konaní vyšli najavo a ktoré v rámci zásady voľného hodnotenia dôkazov súd viedli k prijatiu toho-ktorého rozhodnutia. Uvedené znamená, že spôsob rozhodnutia súdu v otcovom označenej veci nemožno posudzovať oddelene od skutkových okolností zistených vykonaných dokazovaním, vedúcich v danom čase k prijatiu rozhodnutia, ktoré však nie sú totožné so skutkovými okolnosťami zistenými v posudzovanom konaní o návrhu otca na nariadenie návratu maloletého dieťaťa do krajiny obvyklého pobytu (Maďarskej republiky).

42. K námietke otca, že rozhodnutie prvoinštančného súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 365 ods.1 písm. h/ C.s.p.) treba uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanom prípade, v ktorom konajúci súd prvej

inštancie zo správnych skutkových záverov vyvodil správne právne závery a aplikoval správny právny predpis, namietaná vada konania nebola odvolacím súdom zistená.

43. Na základe uvedeného odvolací súd uzatvára, že po posúdení súhrnu osobitných skutkových okolností prejednávaneho prípadu súd prvej inštancie dospel k správneému záveru, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že miestom obvyklého pobytu maloletého dieťaťa pred jeho premiestnením matkou na územie Slovenskej republiky (01.01.2025) bola Maďarská republika. Pokiaľ za tohto stavu podľa čl. 4 Dohovoru posudzovaný návrh otca na nariadenie návratu maloletého dieťaťa do krajiny obvyklého pobytu – Maďarskej republiky bez ďalšieho ako nedôvodný zamietol, uvedené rozhodnutie je vecne a právne správne a odvolací súd po jeho prieskume podľa § 387 ods.2 C.s.p. pristupuje k jeho potvrdeniu.

44. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 52, § 58 C.m.p. v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p.

45. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 2 ods.1 C.m.p., § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je dovolanie prípustné (§ 76 C.m.p.).